

РЕШЕНИЕ

№ 9

гр. Благоевград, 10.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на осемнадесети октомври
през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Лилия Масева

Членове: Катя Бельова
Анета Илинска

при участието на секретаря Здравка Янева
като разгледа докладваното от Катя Бельова Въззивно гражданско дело №
20221200500024 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №901700/14.10.2021 г., постановено по гр.д. № 930/2020 г. Районен съд -С. е уважил предявеният от Гаранционен Фонд гр. София, ул. "Г.И." № 2, представлявано от Б. М. и Ст.Ст. **против** А. Д. Ч.,ЕГН ***** от гр.С., р-н „п.п.“ №19 регресен иск за сумата от 8 198,35 лева, представляваща платено от Фонда обезщетение по щета № 120667/24.09.2015 година, ведно със законната лихва, считано от 07.10.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, както и за сумата 621,44 лева деловодни разноси.

Против решението в срок е постъпила въззивна жалба от А. Ч. чрез адв. К. У. с оплаквания за незаконосъобразност на атакувания съдебен акт.

Твърденията са, че не е доказано вината на А.Ч. при ПТП. РС- отказва да разгледа този аспект от правния спор.Сочи се, че съобразно практиката на ВКС несъмнено следва да бъдат доказани предпоставките на чл.45 ЗЗД за да бъде уважен иска. Фактическият състав на правопораждащата норма/чл.288а КЗ /отм/ на която се основава регресният иск,наред с другите предпоставки включва и виновно причинено ПТП от водач на моторното превозно средство, което обичайно се намира на територията на Република България. При наличието на всички предпоставки Гаранционният фонд, като лице, изпълнило чужд дълг, разполага с регресен иск против прекия причинител на вредата и може да се суброгира в правата на увредения субект до размера на изплатеното обезщетение.

Не се спори , че е възникнало застрахователно събитие в държава-членка на ЕС с

участието на водач на МПС, което обичайно се намира на територията на Република България. Безспорно е, че в случая липсва валиден застрахователен договор за застраховка "Гражданска отговорност", изплатено е застрахователно обезщетение от Национално бюро на Г.(Дойче бюро) и възстановяване на изплатените суми от българския Гаранционен фонд.

Единственият спорен факт е вината на Ч. за причиняването на ПТП- то в Г..

Сочи се , че от събраните доказателства не може да бъде направен категоричен извод кой е виновен за причиняването на ПТП- то. Такъв категоричен извод не може да бъде направен и от експертното заключение на инж.Шуманов. Безспорен извод за вина на който и да било от двамата водачи не може да бъде направен.

Въз основа на всичко изложено в жалбата прави искане атакуваното решение да бъде отменено и предявеният иск отхвърлен .

В съдебно заседание жалбата се поддържа.Претендират се разноси по представен списък съгласно чл.80 ГПК.

Въззиваемата страна оспорва жалбата . Сочи , че същата е неоснователна, поради което иска да бъде отхвърлена.Претендира разноси за въззивната инстанция. Постановеното първоинстанционно съдебно решение е правилно и законосъобразно.Нормативната уредба съобразно предявения иск предвижда наличието на „претенция от чуждия компенсационен орган към НББАЗ, възстановяване сумата от страна на НББАЗ на чуждия орган, възстановяване на платената от НББАЗ сума от Гаранционен фонд и липсата на застраховка "ГО" за увреждащия автомобил, който е с българска регистрация" за да бъде уважен.В случая РС е приел , че тези предпоставки са налице и е уважил претенцията. Правилно е отчетен на чл.285, ал.6 на КЗ/отм./ като приложима материалноправна разпоредба към датата на увреждане. Съгласно цитираната норма не се предвижда обсъждане предпоставките по чл.45 от ЗЗД. Освен това в експертизата изслушана пред РС категорично се доказва причината за ПТП, към което е съпричастен ответника.

Въззивният съд след като се запозна с твърденията, изложени във въззивната жалба и писмения отговор, като обсъди и анализира събраните по делото доказателства пред двете инстанции, като взе предвид становищата на страните, изразени в съдебно заседание и при спазване разпоредбата на чл.235 от ГПК, прие за установено следното:

В исковата си молба ищеца Гаранционен фонд твърди, че на основание чл. 288а, ал.1от КЗ (отм.), сега чл. 559, ал. 1, т. 1 от КЗ и Споразумение между Компенсационните органи и Гаранционните фондове от 29.04.2002 г. (на основата на чл.6 от Четвърта Моторна Директива 2000/26/ЕПС), е възстановил изплатеното от НББАЗ на Националното бюро на Г. по щета № 120667/ 24.09.2015 г. обезщетение за имуществени вреди в общ размер на 8198.35 лв. за увреда при ПТП, настъпило на 19.02.2012 г. в Г. на лек автомобил „С." рег. №*****.

Ищецът сочи, че виновен за катастрофата е ответникът по настоящето дело А. Ч., който управлявайки товарен автомобил „В.“ рег.№**** с полуремарке по В. Щ., гр.Б., по склон

нагоре L77 при маневра завиване надясно се е отклонил леко наляво навлизайки в лявото платно и е предизвикал ПТП със л. а. „С.“ рег. №***** .

Твърди се още, че ответникът е управлявал увреждащия автомобил в нарушение на чл. 260 от КЗ (отм.) - без действаща задължителна застраховка „Гражданска отговорност“.

НББАЗ е уведомило ГФ, че въз основа на претенция от DEUTSCHES BURO са възстановени сумите за причинени имуществени вреди в резултат на ПТП с виновно незастраховано МПС с български рег.№****С . Ответника е бил поканен да възстанови платеното от Гаранционен фонд обезщетение, но до датата на подаване на ИМ лицето не било погасило задължението си.

С предявеният пред РС иск първостепенният съдът на основание чл. 288а, ал.1 от КЗ (отм.), сега чл. 559, ал. 1 от КЗ, е осъдил А. Ч. да заплати на Гаранционен фонд сумата от 8198.35 лв., представляваща възстановеното от Гаранционен фонд по щета № 120667/ 24.09.2015 г. обезщетение ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исквата молба до окончателното изплащане на сумата и направените по делото разноски.

Не се спори , че на 19.02.2012 година в гр.Б., Г. е настъпило ПТП, между лек автомобил марка „С. “ с рег.№FS-00131,управляван от германски гражданин и седлови влекач м.“В.“ с рег.№E0133 ВН управляван от А. Ч. .

Единственият спорен момент за да бъде реализирана регресната отговорност съгласно цитираната норма е вината на водача на автомобила с българска регистрация.

За изясняване на спора от фактическа страна пред районния съд е назначена автотехническа експертиза. Вещото лице сочи, че от техническа гледна точка механизъм на сблъсък между описаните автомобили е възможно да се получат уврежданията по л.а..

Пред въззивната инстанция са събрани писмени доказателства по реда на чл.614 ГПК, като чрез компетентните органи от Г. е изпратена пълната преписка по случая.

Въз основа на доказателствата събрани пред двете инстанции съдът, намира обжалваното решение за валидно и допустимо, тъй като не страда от пороци, обосноваващи неговата нищожност или недопустимост.

Разгледана по същество въззивната жалба се явява неоснователна по следните съображения:

Предявен е иск с правно основание чл.288а, ал.3 във връзка с ал.1, т.1, във връзка с чл.288, ал.12 от КЗ /отм./, и Споразумение между Компенсационните органи и Гаранционните фондове от 29.04.2002 година (на основата на чл.6, параграф 2 във връзка с чл.7 от Директива 2000/26/ЕО на Европейския парламент и на съвета от 16 май 2000 година относно сближаването на законодателствата на държавите-членки относно застраховане на гражданската отговорност във връзка с използването на моторни превозни средства и за изменение на Директиви 73/239/ЕИО и 88/357/ЕИО на Съвета (четвърта директива за автомобилното застраховане)

Фактическият състав на правопораждащата норма, на която се основава регресният иск, включва следните елементи: 1/ налично застрахователно събитие - пътнотранспортно

произшествие, възникнало на територията на Република България или на територията на друга държава-членка, **виновно причинено** от водач на моторното превозно средство, което обичайно се намира на територията на Република България; 2/ липса на застрахователен договор за застраховка "Гражданска отговорност"; 3/ изплатено застрахователно обезщетение от компенсационен орган на държава-членка; 4/ възстановяване на изплатените суми от Гаранционния фонд. При наличието на тези предпоставки Гаранционният фонд, като лице, изпълнило чужд дълг, разполага с регресен иск против прекия причинител на вредата и може да се суброгира в правата на увредения субект до размера на изплатеното обезщетение.

Безспорните обстоятелства по делото са: възникването на застрахователно събитие в държава-членка на ЕС с участието на водач на моторното превозно средство, което обичайно се намира на територията на Република България; липса на валиден застрахователен договор за застраховка "Гражданска отговорност"; изплатено застрахователно обезщетение от немския застраховател и възстановяване на изплатените суми от българския Гаранционен фонд. Единственият спорен факт е **вината** на А. Ч. за причиняването на ПТП-то в Г..

Въпросът за вината попада в обхвата на приложимото право по силата на чл.4, т.1 от Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на съвета от 11 юли 2007 година относно приложимото право към извъндоговорни задължения („Рим II“), съгласно който освен ако не е предвидено друго, приложимото право към извъндоговорни задължения, произтичащи от непозволено увреждане, е правото на държавата, в която е настъпила вредата, независимо в коя държава е настъпил вредоносният факт и независимо в коя държава или държави настъпват непреките последици от този факт. Доколкото в конкретния случай произшествието е настъпило на територията на Г., приложимо е Германското право относно всички елементи на фактическия състав на непозволеното увреждане, в това число относно вината и определяне размера на дължимото обезщетение.

Институтът на непозволеното увреждане е регламентиран във Германския Граждански кодекс /BGB/ параграф 823. В уредбата е залегнал принципа, че всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, липсва оборима презумпция за вина, каквато регламентира чл.45, ал.2 от ЗЗД. Следователно вината трябва да се докаже по общия ред с всички допустими от закона доказателства и доказателствени средства.

Тъй като задължението на застрахователя да обезщети причинената на пострадалото лице вреда произтича от договора, който го обвързва с отговорното застраховано лице, приложимото към това задължение право трябва да бъде определено в съответствие с разпоредбите на Регламент /ЕО/ № 593/2008 г. („Рим I“).

Безспорно е установено, че автомобилът на германския водач е бил застрахован от застраховател, на който Централното бюро на германските автомобилни застрахователи е изпратило установената щета по този случай. От което е последвало плащане на щетата от името на Националното бюро на българските автомобилни застрахователи и съответно – българския Гаранционен фонд, поради това, че автомобилът на ответника Ч. не е имал

валидна застраховка „Гражданска отговорност“.

Немският застраховател е оценил щетите на пострадалия автомобил. Сумата е претендирал германският застраховател и тя е била платена от Гаранционния фонд на основание чл.6, параграф 2 във връзка с чл.7 от Директива 2000/26/ЕО на Европейския парламент и на съвета от 16 май 2000 година относно сближаването на законодателствата на държавите-членки относно застраховане на гражданската отговорност във връзка с използването на моторни превозни средства и за изменение на Директиви 73/239/ЕИО и 88/357/ЕИО на Съвета (четвърта директива за автомобилното застраховане).

На основание чл.288а, ал.3, във връзка с ал.1, т.1 във връзка с чл.288, ал.12 от КЗ /отм./, аналогичен на чл.559, ал.3 във връзка с ал.1, т.1 от действащия КЗ, Гаранционният фонд се е суброгирал в правата на удовлетворения кредитор и е предявил иск против А. Ч., като причинител на вредата.

От събраните по делото доказателства се установява вината на А. Ч.. В тази връзка е категорично заключението на съда в Открито заседание на районен съд Б. от 28.01.2015 г./стр.320 и сл./.

Осен това А. Ч. е бил обвинен за извършено административно нарушение „нарушаване правилото за шофиране вдясно“- чл.24 Закона за движение по пътищата.В документите на немските застрахователи по определяне на щетата също е обсъдена вината на А. Ч..

В протокола за ПТП на Полицейски участък в гр.Б. , като стандартен формуляр, представляващ двустранен констативен протокол, попълнен от участниците в инцидента, констатация за вина липсва. Извод за вина може да бъде направен въз основа на отбелязванията и схемата в двустранния протокол. Такъв извод може да бъде направен и от експертното заключение на инж. Р.Шуманов, изготвил автотехническа експертиза пред първостепенния съд. В.л. е посочило , че основната причина за ПТП-то е навлизането на седловия влекач в съседната лява лента в момент когато в нея се е движел лекия автомобил.ПТП-то би могло да се предотврати ако водача на седловия влекач преди да извърши маневрата „завой“ надясно беше пропуснал л.а..

Горните мотиви обуславят извода на настоящия съдебен състав, че въззивната жалба е неоснователна решението на първостепенния съд следва да бъде потвърдено . Безспорно се установява вината на ответника поради което искът чл.288а, ал.3, във връзка с ал.1, т.1 във връзка с чл.288, ал.12 от КЗ /отм./ е основателен.

По разноските в процеса:

С оглед изхода на спора, отправеното на основание [чл. 78, ал. 8 ГПК](#) от въззиваемата страна искане за заплащане на разноски пред настоящата инстанция, следва да бъде оставено без уважение . Не са ангажирани доказателства ,че такива разноски са сторени от ГФ пред въззивната инстанция .

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №901700/14.10.2021 г., постановено по гр. дело №930/2020 г. от Районен съд – С..

Отхвърля искането на Гаранционен Фонд гр. София, ул. “Г.И.” № 2, представлявано от Б. М. и Стефан Стоилков за присъждане на разноски за въззивната инстанция

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от връчването му на страните, пред ВКС, при наличието на основанията по [чл. 280 от ГПК](#).

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____